

[Skrumsager Skau]

Så er der stemmeretten. Det er væsentligt for Venstre, at den følger den enkelte lønmodtager. Men her går det på, at man bryder forbindelsen mellem kontohaveren og stemmeretten, og det går Venstre imod.

Jeg synes, det fremgår af lovforslaget, at Socialdemokratiet fuldstændig glemmer, at LD-midlerne løber ud i løbet af de næste 40 år, som arbejdsministeren har sagt.

Venstre kunne godt tænke sig et helt andet forslag, og det er det, som jeg håber at arbejdsministerens udvalg vil arbejde henimod, nemlig at den individuelle indskyder får rettighederne i stedet for en håndfuld udvalgte. Den enkelte skal have mulighed for at bestemme, hvem der skal administrere hans pensionsformue, ikke som i dag, hvor vi har delt det op i ATP og LD, og hvad vi ellers har af pensionsopsparingsordninger. Så kan de forskellige pensionskasser, pengeinstitutter, ATP, Statsanstalten, og hvad vi ellers har, tilbyde sig på markedet, og så kan lønmodtagerne vælge, hvilken institution de mener kan forvalte deres midler på den bedst mulige måde for at sikre formålet. Og igen: Formålet er at sikre en tryk pensionisttilværelse.

Pensionskasserne kan så deles op på forskellige erhvervsinvesteringsområder. Det kan være det grønne område, det kan være industriområdet, det kan være serviceområdet. Det kan også være aktier eller obligationer, og selvfølgelig beholder kontohaveren stemmeretten, således at den kan udøves over for det selskab, man nu har aktier i. Det kan være det selskab, man selv arbejder i, og på den måde får man indflydelse.

Venstre går altså meget, meget stærkt og kraftigt imod det socialdemokratiske forslag. Vi går ind for en liberalisering. Vi går ind for en demokratisering. Vi går ind for valgfrihed. Og valgfrihed opnås med det forslag, jeg her har nævnt.

Jørgen Estrup (RV):

Lad mig starte med at sige, at vi i Det Radikale Venstre ligesom Socialdemokratiet finder, at det er væsentlige problemer, der her er rejst, og at det er vigtigt, vi får diskussionen. Det er bl.a. derfor, der har gået en ganske intens of-fentlig debat forud.

Vi er enige i, at lønmodtageropsparingen er af afgørende betydning for dansk økonomi. Vi

er også enige i, at den opsamlede kapital skal nyttiggøres, sådan at den kan inddrages, hvor der er brug for risikovillighed, hvor det er det, der er problemet. På mange punkter er det ikke bare opsparingen, der er et problem, men nok så meget at finde de rigtige investeringsprojekter og så få knyttet den risikovillige kapital til, som er nødvendig.

Realiteten er, at hvis man giver friere udfoldelsesmuligheder for fonde og andre kapital-koncentrationer, kan man komme til at åbne for endnu stærkere koncentrationer i dansk erhvervsliv og på kapitalmarkedet. Det ønsker vi ikke fra radikal side. Tværtimod mener vi, at kampen mod kapitalkoncentrationstendenser er vigtig, og at det, man har brug for i dag, faktisk er en decentralisering, øget vægt på den indflydelse, der kan gives på den enkelte arbejdsplads.

Jeg tror egentlig, at vi meget langt er enige på det punkt med Socialdemokratiet. I hvert fald har vi tidligere i fællesskab afgivet en beretning i Det Politisk-Økonomiske Udvalg, som netop lægger vægt på decentralisering og nedbrydning af kapitalkoncentrationstendenser. Jeg vil mene, at det af og til er ordvalget, der får én til at læse tingene anderledes, end de er ment.

Jeg synes, at man i dette tilfælde først og fremmest skal koncentrere sig om det, som er afgørende, nemlig om der bliver tale om en bestemmende indflydelse eller der ikke bliver tale om en bestemmende indflydelse. Det er det afgørende punkt.

På det punkt mener jeg, at forslaget er ganske klar tale. Når man går fra 20 til 40 pct. med hensyn til mulighederne for at investere i den enkelte arbejdsplads, vil der i en række tilfælde blive tale om bestemmende indflydelse og dermed også mulighed for en større kapitalkoncentration, og det kan vi ikke støtte.

Man har i forslaget forsøgt en opblødning ved at inddrage medarbejderne, men den opblødning finder jeg ikke umiddelbart vellykket. Man skriver, at der skal være ret til en indstilling, som fondsbestyrelsen så har pligt til at følge – og så citerer jeg: »medmindre afgørende økonomiske hensyn ved midlernes placering ... og andre overordnede forvaltningshensyn ... taler derimod«.

Det er det, der nogle steder er blevet kaldt en nødbremse, og som vi ikke finder er reel medbestemmelsesret. Det viser i øvrigt meget godt,